

”היו בעולם אבל לא מן העולם”

“BE IN THE WORLD BUT NOT OF THE WORLD”

שלום ידידי האהובים.

מהי המשמעות העמוקה ביותר של רוח השימור-העצמי? אם המיינד העמוק יודע שיש חיי נצח, מדוע הוא נאחז בחיים ונלחם אינסטינקטיבית נגד עזיבת הגוף? זו לכאורה סתירה.

אדבר על פן חשוב-מאוד זה בחיים הפנימיים ואנסה להעניק לכם הבנה עמוקה יותר עליו, כדי שיוכל לשמש אתכם בחיפוש אחר איחוד. הכמיהה לחיים פיזיים מבטאת את הרוח האלוהית הגואה אל תוך הריק, יוצרת חומר וצורה, ולבסוף נופחת רוח-חיים בצורות אלה וחושפת אותן לקרינה [irradiating them] של חיים ותודעה ואלוהיות.

מילים אלה מתארות במדויק את התוכנית האלוהית: לדחוף את הרוח לפנים והחוצה, למלא בהדרגה את הריק. כפי שציינתי בהרצאות אחרות, זהו התהליך וזהו הפרויקט [venture] שבמהלכם בא הרוע לכלל קיום; חדירתה האיטית של הרוח אל תוך הריק מאפשרת לתכונות האלוהיות להתבטא רק במידה קטנה בהתחלה. לפיכך התודעה מקוטעת, המושגים מפוצלים והראייה מוגבלת; מכאן נולדים הטעות, הבורות והפחד, ויוצרים בתורם עמדות רוע נוספות. כאשר האור פוגש לראשונה את החושך, הראייה היא מסולפת; במצב זה, ההוויה מאוימת תמיד לנוכח חלונה [then being is fraught with the threat of nonbeing]. ברמת התודעה שלכם אתם קיימים בעולם שנקרע בין כוחות הטוב לכוחות הרוע. ככל שהרוח מוסיפה לחדור אל הריק כך יכולות האמת והאהבה להתמיר יותר אי-אמת ופחד ושנאה; וככל שהחיים מוסיפים למלא את הריק כך האלמוות הופך לעובדה חווייתית.

כפי שנראים הדברים ברמה האנושית, תהליך זה יוצר קונפליקט: בני האדם כמהים לחיי נצח; הם יודעים שאין חיי נצח בגוף הפיזי, ובכל זאת הם יוצאים מגדרם כדי להשאיר את החיים בגוף. אנשים דתיים, המכחישים את חשיבות החיים הפיזיים משום שהם חשים וחווים בתוכם את חיי הנצח של הנשמה אינם מבינים, ואף מתעלמים, מחשיבות תוכניתו של האל: לאפשר לרוח לחדור אל הריק – ובסופו של דבר אל החומר – וכך להפוך את כל-היש לרוחני.

אולם גם אלה שרועדים מעצם המחשבה על המוות הפיזי כי אינם מרגישים את מציאות חיי-הנצח, גם הם שוגים [misled] באותה המידה. לאחרונה דיברתי על חשיבות העבודה [שיש להשקיע כדי] לצלוח את הפחד מן המוות ואת הכמיהה לחיי-נצח. כצעד הבא, חשוב להבין היטב כי השאיפה אל החיים הפיזיים מבטאת לא רק את הפחד הזה. ברמה עמוקה יותר, השאיפה הזו היא הביטוי ההגיוני [valid] של התנועה הגדולה של הבריאה להגשים את יתוכנית הישועה.

כאשר אתם מבינים את הדבר וחווים אותו רגשית, אפילו רק מדי פעם, אזי הצו החשוב של ישוע ”היו בעולם אבל לא מן העולם” נעשה ברור מאוד. הוא מוביל לרצון עולץ לחיות בגוף, בלי שמץ פחד מן המוות הפיזי. האישיות מבינה במלואה כי ברמות היותר-פנימיות של האינסוף והנצחיות קיימים חיים נרחבים יותר ומלאים יותר ומשחררים מאיומי מוות, חידלון, כאב, אי צדק, חוסר ביטחון ובדידות. החיים המוחצנים [externalized] בתוך הגוף, חרף המוות הפיזי המאיים לבוא, הופכים לפרויקט משמח למען מטרה גדולה יותר. בהדרגה, המוות הפיזי עצמו נתפס כטרנספורמציה למצב ראשוני שבו הקיום מלא יותר ותורם [תחושת] רווחה.

כך באה לכלל קיום אחדות חדשה. האישיות יודעת על [קיומם של] חיי נצח מלאים ועמוקים יותר, ולפיכך היא מרגישה ביטחון רב בתוך החיים הפיזיים. אולם גם את החיים הפיזיים היא חווה כמשימה [undertaking] עמוקה ורבת משמעות שאל לה לברוח ממנה. קשיי החיים עצמם נעשים נסבלים ומשמעותיים כאשר אתם מבינים את חיי הנצח מצד אחד, ואת משימת החיים הפיזיים מצד שני. באופן זה, הביטוי ”היו בעולם אבל לא מן העולם” יקבל משמעות חדשה. אתם תדעו שהעולם הגלוי, החומרי, הוא עולם זמני, עולם שבו אתם יכולים למלא תפקיד חשוב ושעליכם לתת לו תוקף בכל תודעתכם ובכל האנרגיות שלכם, אך בשום אופן אל לכם להניח שעולם זה הינו הקיום היחיד והסופי שלכם.

הרשו למשמעות המילים האלה למצוא אחיזה מלאה בתוכם. גם אם אתם עוד רחוקים מרחק רב מלחוות את מציאות חיי-הנצח, וגם אם טרם חוויתם עד הסוף את הפחד מן המוות ואת הכמיהה לחיי-נצח, וגם אם אתם עומדים בינתיים רק על הסף של השלב החדש, יהיה זה מועיל מאוד לתפוס את המשמעות העמוקה של הביטוי ”היו בעולם אבל לא מן העולם”.

ההבנה העמוקה יכולה להגיע רק אם וכאשר אתם חיים מתוך מחויבות עמוקה לאלוהים ולהגשמת המשימה שבאתם למלא. אתם כבר יודעים שזו חייבת להיות משימה כפולה: היטהרות אישית וטרנספורמציה, ומסירת הכישרונות, האנרגיות והנכסים [משאבים] שלכם לידי המטרה הגדולה, לתוכנית הישועה, על פי רצונו של האל. כאשר נלקחת המחויבות הזו, הכל חייב בסופו של דבר ליפול למקום הנכון. ייתכן שיידרש לכך זמן, בגלל נקודות עיוורות וחוסר מודעות עמוק ועיקש שנותר בכס עדיין, למרות המחויבות. עם זאת, הזמן הוא רק עיכוב אשלייתי בכל מקרה.

ככל שתיתקחו מחויבות מלאה יותר, וככל שתוכיחו את כנות כוונותיכם על ידי תרגול כל זאת בחיי היומיום, כך יגדלו ההתלהבות שלכם ושמחת החיים; השלום והביטחון יצמחו בנשמה שלכם בהתאם. לחלופין, ככל שחייכם מוקדשים יותר למרדף אחר מטרות אנוכיות, כך יגדל חוסר הביטחון שלכם, מלווה בתחושה מפחידה [האומרת] שאין משמעות לכל החיים

כולם. דבר זה, כמובן, מוביל אתכם למעגל קסמים שלילי: אם החיים הם חסרי משמעות, כל שנותר לכם לעשות הוא לפעול [push] באנוכיות להגשמת מטרות קטנות לפחות, המנותקות מישוע. וככל שגדלה ההפרדה [ביניכם לישוע], כך גדול יותר חוסר המשמעות של כל החיים בעיניכם. כך נמשך מעגל הקסמים השלילי.

ועדיין, רבים מכם נטלו את המחויבות לאלוהים ולמשימתם רק בחצי-פה. אתם חיים עם רגל אחת בגן עדן ורגל אחת בגיהנום, אפשר לומר. גן עדן הוא החלק בכם שבו אתם מקדישים את עצמכם בכנות למשימתכם למען האל, שבו אתם חלק מהלגיון הגדול, מכוחות הטוב. זהו גן עדן בגלל ההרגשה העמוקה של שביעות רצון; חייכם מובנים לכם; הכל צבוע בחן, במשמעות, בקסם, בשמחה ובביטחון. אך היכן שאתם קופצים את היד ומנסים לעשות עסקה, מעט חיפוש-עצמי כתחליף לעשיית רצון האל שאותו אתם מכחישים, שם אתם חיים בגיהנום, שכן החיים נראים חסרי משמעות, משעממים, מפחידים, לא ברורים, נפרדים מכל הדברים בבריאה. לחיות בגן עדן פירושו לדעת שאתם חלק בלתי נפרד מן הבריאה.

התפיסה השגויה שהקדשת חייכם לתוכניתו הגדולה של האל מביאה סבל וכאב היא עדיין התפיסה הרווחת. אילולי כן, הוויתור על רצונכם ומסירתו לאלוהים היה שלם יותר, מלווה בפחות התנגדות וביתר אמון.

מסירת רצונכם לרצונו של האל והקדשת חייכם, כישרונותיכם ותכונותיכם לתוכנית הגדולה גורמות לכם לא רק לפרוח בחיי היומיום, אלא זהו המפתח לאיחוד הפיצול שלכם, היכן שאתם קרועים עדיין בין אמונה לאי-אמונה, בין אמון לפחד, בין שנאה לאהבה, בין בורות לתבונה, בין נפרדות לאחדות, בין המוות לחיי-הנצח.

אחת התכונות החשובות ביותר במאבק זה היא אומץ-לב. התפקיד של האומץ לא זוכה להערכה הראויה על פי רוב. לאמיתו של דבר, רוב בני האדם מניחים שאנשים רוחניים הם חלשים וכנועים, חסרי אומץ, שכן אומץ דורש כוח ואנרגיה. חסרי עמוד השדרה הם, לפי ההנחה הרווחת, קורבנותיהם של אלה שהם אגרסיביים ונועזים. באופן זה, ברמה אי-רציונאלית כלשהי בתפיסתכם הרגשית, לעתים קרובות האומץ מקושר אסוציאטיבית לרוע, בעוד האדם החלש והפחדני קשור אסוציאטיבית למתינות, לרוך, לטוב. דבר לא יכול להיות רחוק יותר מן האמת. אנסה להראות לכם עתה איך הפחדנות היא רוע בדיוק כמו ביצועו של הרוע בפועל. פחדנות רוחנית מובילה לא רק לבגידה בטוב ביותר, באלוהים, אלא גם לרוע פעיל וחזק בדיוק כמו פרצי התוקפנות הברורים יותר של כוונות זדון ומרמה אכזריות ואנוכיות. חשוב להיות מודעים לדבר במלואו, לשחרר את עצמכם מן האשליה שהחולשה שלכם, שהפחדנות שלכם, אין בהן נזק של ממש ואולי הן אף יותר רוחניות מרוח הלחימה של אלה המסכנים את עצמם ואת יתרונותיהם האישיים בטוב אגרסיבי ובעמידה חיובית על שלהם.

מה קורה כאשר אתם חלשים, כאשר אינכם קמים להתנגד להתנהגות זדונית, כאשר אתם משתפים איתה פעולה ונמנעים מלהילחם למען האמת? אתם מעודדים את הרוע, אתם מזינים את האשליה של מבצע הרוע שהפשע שלו הוא לא כל כך נורא, שהכל בסדר, שזהו מעשה פקחי והרבה אנשים תומכים בו. כך מונצחת גם אשליה נוספת, שאם תתעקשו על האמת, אם תתעקשו על הגינות ותחשפו את הרוע, אתם תמצאו את עצמכם מבודדים, מבוזים ודחויים. במילים אחרות אתם מטפחים את ההזיה שעל מנת להיות מקובל, אדם צריך לבגוד ביושרתו ובהגינותו.

כל זאת קורה כל הזמן באינטראקציה האנושית; עידוד הרוע הוא דבר שקל להדוף מן המודעות המלאה. אולם סביב האדם השקוע בהתנהגות שלילית מסוג זה יש עננת אשמה ובלבול, ואקלים רגשי של דחייה-עצמית. לא משנה איך תנסו לשכנע את עצמכם לצאת מן השנאה-העצמית ולהיכנס להערכה-עצמית במישור התיאורטי, לא תדעו הצלחה עד אשר תרכשו את האומץ הרוחני להיות מוכנים להקריב את הקבלה מאחרים – אם אתם אכן מאמינים שזהו המחיר הנדרש.

אם מישהו מכפיש [maligns, משמיץ] אדם אחר בנוכחותכם, לדוגמה, שתיקתכם לא מבטאת טוב, רוך, שקט. רחוק מזה. במובן מסוים היא יותר הרסנית ושלילית בבוגדנותה מאשר הכפשה ישירה ואקטיבית. המכפישים חושפים את רשעותם ולוקחים את הסיכון לספוג נזיפות ולהתמודד עם התוצאות. השומעים הפסיביים מרמים בכך שהם מנסים ליהנות משני העולמות: הם שואבים סיפוק שלילי רב מן ההכפשה בדיוק כמו המכפיש עצמו, אולם בלי להסתכן בשום תוצאות שליליות, ואף מתגאים בכך שלא השתתפו בפועל.

האם אתם יכולים לראות ששיתוף הפעולה השקט עם הרוע הוא abrasive [הורס באמצעות שחיקה] יותר מרוע פעיל? הרוע הפעיל לבדו לא יכול היה בשום אופן להוביל לצליבת ישוע. נדרש היה שיתוף פעולה מצד הבוגדים, משתפי הפעולה, המשקיפים השותקים מן הצד, שחששו לעורם ולכן אפשרו לרוע לנצח – לכאורה. אבל הרוע לא יכול כמובן לנצח.

בדיוק אותו הדבר חל גם על הרציחות ההמוניות במשטרים הטוטליטאריים, כמו בגרמניה לפני ובמהלך המלחמה האחרונה. קומץ של פושעים לא היה מצליח לעשות הרבה ללא שיתוף פעולה שותק מצד הרבים שעורם חשוב היה להם יותר מן האמת, ההגינות, היושר, החסד, האהבה, החמלה – בקצרה, כל מה שאלוהים מייצג.

דבר זה מוביל לספקולציה מעניינת ידידי היקרים; דהיינו, שהעיקרון האקטיבי במצבו המעוות, מזיק ורצחני כפי שהוא, לעולם לא יוכל בכוחות עצמו לזרוע את ההרס שזורע העיקרון הפסיבי, המקבל, במצבו המעוות. משום כך נאמר ברבות מן התורות הרוחניות, שהאיכות הנמוכה ביותר בקשת האיכויות איננה השנאה, אלא האינרציה. ברמת האנרגיה, אינרציה זו אנרגיה אלוהית שקפאה. באינרציה, החומר הזוהר של הזרם האלוהי מסמך, מתקשה, חוסם ומתעמעם [deadens]. ברמת התודעה, אינרציה פירושה בדיוק הדברים שאמרתי. היא כוללת אשמה עיקרית ומשנית; האשמה העיקרית היא על שיתוף הפעולה עם הרוע, הרשאתו, העברת המסר שהאדם מסכים איתו, לא משנה עד כמה סמוי המסר ועקיף. האשמה המשנית טמונה בכך שהאדם מעמיד פנים וטוען שהוא לא משתתף ברוע, ואפילו מתיימר להיות טוב, בעוד שבפחדנותו ובאנוכיותו

האדם נותן רשות שבשתיקה למעשה הרוע. משום כך הקפיד ישוע להדגיש, בחייו על האדמה, שעושה-הרוע קרוב יותר לאלוהים מאשר זה המעמיד פני איש צדיק וטוב.

האינרציה נמנעת מלפעול למען הטוב. עצלות, חוסר תנועה, פסיביות – במובנם השלילי – תמיד תומכים באדישות, באנוכיות, באי השתתפות, מקדמים קיפאון [סטגנציה] ומונעים צמיחה ושינוי בעצמי ובסביבה.

משום כך אתם ידידי, החברים בקהילה זו, מוצאים את עצמכם בשלב אקטיבי מאוד. אתם מרגישים לפעמים שיש לרכך אותו בשקט ובפתיחות-לקלוט [receptivity] כדי להביא יותר איזון, אך אל לכם לשכוח שתנועת המטוטלת נשלטת על ידי תבונה ותכלית פנימיות. על מנת להוציא את עצמכם מן האינרציה, שהיא פיתוי נוכח-תמיד, עליכם לעשות שימוש בכל הדחף [drive] שלכם ובכל התנועה האקטיבית שבכם, אפילו אם באופן זמני פירוש הדבר הוא יותר אקטיביות/פעילות מאשר פתיחות-לקלוט. בתנועה האקטיבית של נשמתכם, אתם בונים ויוצרים, אתם משתנים וצומחים, ונשמתכם מתרגלת לחוות את התנועה כמהנה, כנותנת-חיים ומרגיעה.

האמונה היא שהאינרציה היא נינוחה, בעוד שהפעילות מתישה; אשליה זו היא עיוות במינד העמוק. כל עוד מושל בכם הדימוי הזה, עליכם להעמיד לשאלה את תשוקתכם ליתר פתיחות ולשקט נעדר פעילות. האין הם תירוץ להישאר חסרי תנועה, להימנע ממאמץ והסתכנות? רק כאשר תהיו בטוחים מאוד שלא כך, תיכנס תנועת המטוטלת לאיזון חדש. דגש-יתר על פעילות-עכשיו הוא האיזון הנחוץ לכם כדי לכוון הרמוניה בנשמתכם.

סטגנציה ואינרציה הן בהחלט הרוע הגדול ביותר. הן של חומר, מתנגדות לכוח המחייה של הרוח, של הנצחי, המבקש לחדור אל הריק שכולו קיפאון ואינרציה. פתיחות מזויפת [false receptivity] היא אינרציה מוסווית. ככל שקיימת יותר פתיחות מזויפת, כך פתיחות אמיתית היא פחות אפשרית. חוסר היכולת לקבל אהבה, עונג והגשמה, והכורח הכפייתי לחבל בהגשמה, נובעים מלא לתת לאלוהים [come from not giving to God]. כאשר אתם נותנים לאלוהים, עליכם להיות אקטיביים, להתגבר על האינרציה, לנוע ולעשות ולפעול, להסתכן ולפעמים להילחם ברוע שלכם ושל אחרים. רק אז תרגישו נקיים מאשמה ותהיו פתוחים באמת לקלוט את מה שהיקום רוצה לתת לכם. חסדו של אלוהים נמצא בכל מקום סביבכם ובתוכם. הוא נמצא שם תמיד; אתם טובלים בו [bathed in]. חוסר היכולת שלכם לקבל אותו גורם לו להיראות בלתי מושג.

לתת לאלוהים פירושו לתת את עצמכם לתוכנית הגדולה, לרצון האל, ולהקדיש לכך את חייכם. לתת לאלוהים פירושו פעילות, ולעתים אף לדחוף את עצמכם להתגבר על האינרציה שרוצה למנוע מכם להיות פעילים. הפעילות יכולה להיות מופנית לתחומים רבים, בנוסף למאבק בהתנגדות הברורה לתהליך הצמיחה שלכם. תנועה מסוג זה הכרחית בפרטים הקטנים ביותר בחיי היומיום כאשר אתם עוסקים בתהליך האצילי של יצירת חברה חדשה. ייתכן שתידרשו לטפל אקטיבית בסוגיות בזווית ונדושות לכאורה. ייתכן שתידרשו להתעמת אקטיבית עם ההתנגדות שלכם לשינויים שהם הכרחיים ביותר בדרככם להיות ולחיות לפי עקרונות החוק האלוהי. לפיכך ידידי, בררו מהו טיבה המדויק של האינרציה שלכם, וחשוב אף יותר, איך אתם מצדיקים אותה על מנת להמשיך ולהתמכר אליה.

כאשר אתם עוד מרגישים חלשים, מבולבלים, דוחים-עצמית [self-rejecting] או לא ממומשים בכל תחום שהוא, כאשר אתם מפוצלים בתוך עצמכם ומתנדנדים בין כניעות להתמרדות, אתם יודעים טוב מאוד שאתם מפוצלים. אתם עוד לא אוטונומיים/ריבוניים. הדרך היחידה לבסס אוטונומיה אמיתית היא על ידי כניעתכם המוחלטת לרצון האל. הדבר חייב לכלול את הנכונות להיות באופן זמני פגועים, דחויים, או נדחקים לעמדת נחיתות. הוא חייב לכלול את האומץ לסכן משהו או להקריב מטרה אנוכית. הוא גם כולל את האמונה שהדבר הוא לטובתכם האמיתית, אפילו מנקודת מבט אנושית מאוד. לפני סיום מסר זה ברצוני לדבר על שלב ספציפי בנתיב שלכם ולעזור לכם להתמודד איתו. לעתים קרובות אתם מתקשים מאוד לשנות עמדה או מגרעת הרסנית ושלילית למרות שאתם כבר מודעים לה מאוד. עבור הנקודה המסוימת הזו יש לי עצה מיוחדת. אני מציע לנקוט בשתי גישות, שתיהן הכרחיות.

הגישה הראשונה היא להתמקד בכל כוונתכם ובכל פיקחותכם [acumen] בתוצאות המכאיבות מאוד של התכונה השלילית לעצמכם ולאחרים. ייתכן שאתם ערים לתכונה השלילית, אך לעתים קרובות מדי אתם מתנגדים להכיר בתוצאותיה. כאשר תכירו בתוצאות במלואן, אתם תחוו את הכאב שאתם גורמים לעצמכם ולאחרים, וכך תהיה לכם מוטיבציה חזקה יותר לרצות להשתנות.

הדבר מוביל אותי אל הנקודה השנייה. רק באמצעות תפילה לעזרה ולהתערבות אלוהיות, באמצעות פנייה לישוע ובקשת נוכחותו ועזרתו האישית, תוכלו להשפיע על הזרמים והעמדות הבלתי רצוניים ולשנות אותם בהתאם לחוקי ההרמוניים של אלוהים.

עמדתכם העיקרית בחיים חייבת להפוך להיות עמדה של מסירות לרצונו ולתוכניתו של אלוהים, לוותר [your giving over] בכל הדברים ולשים את אלוהים במקום הראשון. אז יהיו כל יתר הדברים תוצאות טבעיות של עמדה זו והם יוגשמו בהתאם. אם אתם מוצאים את עצמכם לא ממומשים [לא מסופקים] במקצוע שלכם, אם אינכם נהנים מעבודתכם או שהיא חסרת משמעות בעיניכם, אם אינכם מרוויחים מספיק כדי לחוות עונג ונוחות וביטחון חומרי, היכן-שהוא בתוכם אתם לא מוכנים [holding out on] להיכנע ולהתמסר לבורא כל-היש. אם חסרה לכם מערכת יחסים ואתם בודדים, או אם מבחינה מינית אתם מוטרדים, חסומים ולא ממומשים, היכן-שהוא בתוכם אתם לא מוכנים להיכנע לרצון האל עבורכם [you are holding out on giving] ולהתמסר למשימה שאתם אמורים למלא. אולי אתם שמים את הדגש על המקצוע שלכם, על בני זוג או

על מימוש אישי, במקום להניח לדברים אחרים אלה להתממש באופן זורם, כתוצר-לוואי טבעי מהקדשת עצמכם למשימתכם עבור האל, המשימה שאתם אמורים לבצע כחלק מן הצבא העצום הנלחם למען כוחות הטוב. מדטו על הנושאים הגדולים האלה, הנושאים שממלאים את יקומכם וחשיבותם עליונה בתוכנית כל הדברים: הקרב הגדול בין כוחות הטוב לכוחות הרוע שנערך ככל שהחיים חודרים בהדרגה אל תוך הריק. כאשר תתפסו [perceive] את הנושא האוניברסאלי הגדול הזה כמפתח לכל יתר הנושאים, אז תתחילו לשים את הדברים החשובים בראש [הרשימה], ולראות את עולמכם הפרטי בפרספקטיבה הנכונה. הדבר יביא לחייכם איזון והרמוניה חדשים ונפלאים ויוביל אתכם ישירות אל האמונה, אל הכרת האל החי-תמיד והאלמותיות האישית שלכם, שרק היא תוכל להשקיט את הכמיהה הקיומית העמוקה שעליה דיברתי בהרצאה קודמת. בזאת אני מברך אתכם ידידיי האהובים מאוד. הניחו לברכה זו לפתוח את כל הווייתכם, את לבכם ואת המיינד שלכם. חוו את הבורא שבו אתם חיים כל הזמן. חוו את הביטחון ואת האושר המוחלטים, את המבוע הבלתי מוגבל של אפשרויות יצירתיות שהדבר גורם. Give to your life a one-pointed direction to fulfill yourself/כוונו את חייכם לנקודה אחת בלבד, לממש את עצמכם. את זאת ניתן לעשות רק עם אלוהים ודרכו.

נערך על ידי ג'ודית וג'ון סאלי

למידע איך למצוא ולהשתתף בפעילויות של נתיב ההתמרה ברחבי העולם, אנא כתבו:
The Pathwork® Foundation
PO Box 6010
Charlottesville, VA 22906-6010, USA
Call: 1-800-PATHWORK, or
Visit: www.pathwork.org

ההודעות הבאות נועדו להדריך אתכם בשימוש בשם Pathwork® ובחומר המובא בהרצאה זו. שם רשום לצורכי מסחר ומתן שירותים

Pathwork® (נתיב ההתמרה) הוא סימן רשום בבעלותה של The Pathwork Foundation (הקרן לנתיב ההתמרה) ואין לעשות בו שימוש בלי היתר מפורש בכתב מאת הקרן. הקרן עשויה, על פי שיקול דעתה הבלעדית, לאשר שימוש בסימן Pathwork® על ידי ארגונים או בני אדם אחרים, כגון ארגונים מסונפים וסניפים.

זכויות יוצרים

זכויות היוצרים לחומר של Pathwork Guide – המדריך לנתיב ההתמרה – הם רכוש הבלעדי של קרן Pathwork. שכפול הרצאה זו מותר רק עם עמידה בתנאים של מדיניות הסמל המסחרי וסימון המוצר וזכויות היוצרים של הקרן, אך אין לשנות או לקצר את הטקסט בשום צורה שהיא, וגם אין להסיר את סמלי זכויות היוצרים, הסימן המסחרי וסמל המוצר או כל הודעה אחרת. גביית תשלום מותרת אך ורק על עלויות השכפול וההפצה. כל אדם או ארגון העושים שימוש בסמל המסחרי של הקרן לנתיב ההתמרה נחשב כמי שהסכים לעמוד במדיניות הסמל המסחרי, סימון השירותים וזכויות היוצרים של הקרן. להשגת מידע או עותק של המדיניות, נא ליצור קשר עם הקרן.